

במדינה

דרכי אדם

השופט המאמין

דיון ברוכזות ללא

רשיון הסתיים בהרצאה

על עקרונות

תנועת הארי קרישנה

שופט בית-המשפט העירוני הקשיש, יצחק אורן, הסתיר בידו פיהוק עמוק ורעיף מבט בשעונו — השעה שתיים, מר אתוריו חמש שעות דיונים משעממים על קנסות, פיצוע גרעינים בשטח עירוני, עיר שון בקולנוע וגרימת מיסטרדים בשטח ציבורי.

באולם נשארו רק חמישה אנשים — שלושה בחורים מגולחיראש שצמח ארוכה מסתלסלת על עורפם ושתי בחורות, כנראה בנות לוויתם, אפילו את שמה של הכת המורה שאליה הם משתייכים, שכן ה-

נאשם שאול פורת

מה מוכר הארי קרישנה?

שופט. בגליון האישום שלפניו היה רשום בר אוטיות גדולות: "שאל פורת נאשם כי בתאריך 24.8.78 רכל פרחים ללא רישיון לרכב". השופט, שהיה שבע באותו יום ממיקרים דומים הכריז על הפסקה של רבע שעה.

עם תום ההפסקה נקרא הנאשם אל דוכן הנאשמים. שאל פורת (28), החבר בתנועת הארי קרישנה הואשם, כי לפני ארבעה חודשים התהלך עם חברי התנועה ברחוב דיונגוף וניסה לשכנע אנשים לקנות פרחים תמורת לירה, עד התביעה, פקח עירוני בשם יעקב בדרה טען, כי כמו אוזניו שמע את שאלו מציע לאנשים לקנות ממנו פרחים. כדי לקצר בדיון הסתפק השופט בשאלה השיגרתית: "האם יש לך עדים?". ניראה היה כי שאלו פורת יענה בשלילה והשופט ירשיע אותו ויטיל עליו קנס. אולם שאלו קם ממקומו, היישיר מבטו אל השופט וטען, כי הביא עימו שתי עדות המוכנות להעיד, כי מעולם לא מכר פרחים. "איזה אלוהים?" לשאלו, יפה ה- תואר, לא היה די כסף לשכור סניגור ועל כן חקר בעצמו את העדות שהומנו. ה- ראשונה היתה נערה בת שש-עשרה, חברת התנועה, העובדת כפקידה במשרד הוצאה לאור. הנערה התנמנה עלתה על דוכן העדים בחיוך רחב שלא נימחק מפניה כל זמן חקירתה. לבקשת השופט נשבעה על "התנ"ך לומר את האמת.

כששאל אותה השופט אם היא יודעת מה פירושה של שבועת-שקר ענתה בביטחון שכן, הוסיפה כי היא נשבעת באלוהים האוניברסלי, לכן אין משמעות לכך שהיא

(המשך מעמוד 33)

אביו פועל בניין ואחיו סטודנטים, תל- מדיית-יכון ומורים. "חסית לאנשי הכפר", הוא אומר, "נחשבת מגופחתי למשכילה". עד לפני שבוע התגורר במעונות הסטר דנטים, במסגרת האוניברסיטה מצא עבודה כאסיסטנט בחוג ליחסים-בינלאומיים. ביום חמישי בלילה דפק איש שירות הביטחון, על דלת חדרו

במעונות, ואמר לו, לדבריו: "קום וזה בן זונה, הגה צו הרישוק, אם אני אמצא אותך פה מחר בבוקר אחרי שעה חמש, אתה עף ישר לכלא בלי מישפט". למחרת בבוקר עזב מסעוד את המעונות. מסעוד קיצוני ביותר בדיעותיו, הוא מספר כי באחד משעוריו של ד"ר דן הורוביץ, התבקש להכין עבודה על ערביי ישראל, הוא תיקן את המרצה וביקש להכין עבודה על הערבים בישראל.

כשהוא מתבקש להגיר את עצמו, הוא אומר, "אני סטודנט פלסטיני שלומד בי אוניברסיטה העברית". כשהוא נשאל מה לו הסטודנט הפלסטיני המתנגד לציונות, באוניברסיטה הכי ציונית בעולם, הוא משיב: "אין לי ברירה אחרת, חוץ מזה אני משלם מיסים ומגיע על ללמוד". ומדוע שלא ילמד במיכללת בירריית, אם כל דבר ציוני מעורר בו תיעוב ור והתנגדות? "בירריית אינה מיכללה על רמה גבוהה, האפשרויות בה מעטות, ה- אוניברסיטה העברית היא מהטובות ביותר בעולם. אנחנו פלסטינים במסגרת ציונית, אנחנו מסתגלים למצב הקיים כמו שאנחנו מסתגלים לקואופרטיב של אנד שגם-הוא ציוני?"

"אני מעדיף

לחנך"

לשיחה מצטרף ג'מאל ומוסיף: "אני נגד הציונות האידאולוגית-האימפרי-אליסטית-הקולוניאליסטית, הציונות עור- כים רצחניים נגד העם שלי. מה שהולך היום בלבנון זו התגשמות הציונות". מה דעתו של מסעוד על הפיצוץ בנתניה ועל האמצעים האלימים שנוקט אש"ף, כדי להגשים את הרעיון האידאולוגי שלה? מסעוד: "דעתי אמצעים. אני דוגל ב- הוא הנציג הלגיטימי של הפלסטינים. חוץ מזה אני נגד רצח אנשים חפים מפשע, כל מעשי אלימות רצח אלימות מעוררים בי התנגדות. אני נגד רצח למען רצח". ג'מאל: "כל אחד הוא נגד רצח של אדם אחר, אבל כל נשחך שאנחנו במצב של מלחמה ובמצב כזה משתמשים באמצעים לא הומניים".

אם כך, האם השימוש בצו הרישוק נגדם הוא לגיטימי, מכיוון שבמצב של מלחמה משתמשים באמצעים לא הומניים? ג'מאל: אנחנו טוענים שאש"ף הוא הנציג של העם הפלסטיני. כדי להגיד זאת אנחנו נוקטים כל מיני אמצעים. אני דוגל ב- חינוך כאמצעי, אני מעדיף לחנך, יש כאלה באש"ף שטוענים שצריך לנקוט אלימות. ג'מאל גם מסעוד רואים באש"ף ציגום, האם הם רואים ביאסר ערפאת מנהיגים? מסעוד: יש לי ויכוח עם יאסר ערפאת. אני לא מסכים איתו ומבקר אותו בחריפות. אני נגד מעשי הטרור שהוא נוקט, נגד המדיניות שהוא נוקט ונגד המישטרים הריאקציוניים הערביים. הוא לא זקוק ל- כסף של המדינות הריאקציוניות. לפלס- טינים יש משאבים רציניים, בייחוד לאלה היושבים בגולה. אני נגד שיתוף הפעולה בין ערפאת ובין כל המישטרים הערביים הקיימים, כולל סוריה, שבה רוב הפלסטינים נמצאים במעצריבית".

על צו הרישוק אומר מסעוד: "לא אפר אותו, אתייצב פעמיים ביום במישטרה, אך אמשיך להיאבק ולנסות כום שיותר להשיג פיע על אנשים. צו הרישוק הוא אקט אנטי-דמוקרטי ואנטי-אנושי, במיוחד בבית-ה- הטוען שהוא דמוקרטי. צויו הרישוק יגבמו נוק רב לתדמית של מדינת ישראל ואולי בכך השגנו את שלנו".

האם יש סיכוי כי מסעוד יתפוך אי-פעם אורח המכיר בערך עצמו במדינת ישראל? תשובתו של מסעוד תהיה, לדבריו, כתשו- בתו של כל צעיר פלסטיני החי במדינת ישראל: "אם התיה סיטואציה שבה ישתנה האופי של המדינה, לכיוון של מישטרה אנטי-ציוני הדוגל בזכותו של העם הערבי בישראל לחזור לעצמו, לא תשנה לי ה- בעיה הסמנטית של ישראל או פלסטיני. מצידו, שיקראו למדינה שאחיה בה ישר- אל, אבל רק במצב כזה אחיה אורח של מדינת ישראל, ואז אחיה מוכן לתת את דמי עבור המדינה הזאת".

שרית ישי

(המשך מעמוד 35)

סקתי לעבוד. אחרי שחזרתי, ביקשה ממני עשרת אלפים לירות. שוב לא היתה לי ברירה, היא לקחה אותי לגן ברחוב הרברט סמואל, אמרה לי שהיא רוצה לדבר איתי, ושמ היה לה מקל ביד והיא הרגה אותי, במכות. כל הגוף שלי היה כחול. כעבור שבוע אמרה לי, שאתן לה כל יום 250 לירות וכעת אני משלמת לה כל יום, אחריכך נעצרה ודרשה ממני שאשלם לה 2000 לירות בשביל כל יום שישבה במעצר. אמרתי לה לא שלא אתן לה, ואז היא רצתה שאתן לה את התכשירים שלי. כשחזרתי מחו"ל, הבאתי איתי מווודות מלאות בגדים והיא לקחה את הכל על-ידי איומים ו- מכות. בעת חפוש שנערך בדירתה של פרידה, אכן נמצאו פריטי לבוש רבים של רות חזן.

חברותיה של פרידה חסון שהיו בבית- הקפה סיפרו, כי היא עובדת באזור כבר 17 שנה. היא הגיעה לירקון מראשון ירדה לזנות, אחרי שהתגרשה והתקשתה לכלכל את בתה הקטנה. "הכל עלילה מחורבנת", צעקה נחמה אלבו, וזנה לבוני דית צעירה. "אני מכירה את פרידה כבר חמש שנים. אף פעם היא לא עשתה רעה למישהי. היו הרבה זונות שהשכירו אצלה חדרים ולא רצו לשלם, ואז סיפרו עליה כל מיני שקרים במישטרה. היא היתה דואגת לכל הזונות במקום", סיפרה הזונה הצנומה כשכתפה רוטטות מבכי. "אני מוכנה להישבע בתנ"ך שהכל שקרים. כשיצאתי מבית-הסוהר היא עורה לי ר- סירה לי ערבות, היא היתה נוסעת לחו"ל ומביאה לנו בגדים ומתנות. יש בחורות שמפחדות שהמישטרה תספר לילדים שלהן שהן זונות, או שיעצרו אותן כל יום, ולכן הן הלכו להעיד".

עורכת-הדין, כרמלה חנוך, מצאה גם בעדויות הזונות במישפט סתירות רבות. לטענתה, כל הזונות שהעידו, הסתירו את העובדה שקיים בחייהן גבר הגמן עליהן. מדוע הסתירו עובדה זאת? ומדוע למרות שעניין הסחיטה נמשך שנים, לא טרחה אף אחת מהזונות להתלונן לפני כן בי מישטרה, שאלה עורכת-הדין, שהצליחה להוכיח כי לרוב העדות היו קשרי ידידות עם הנאשמת. הן היו מבלות ביחד בבתי- קולנוע ובבתי-קפה. אחדות מהן התגוררו אצלה בבית ולא נמצא להן הסבר לקשרים אלה.

"אני

מזדקנת"

רעדויה טענה פרידה בסון, כי אינה יודעת מדוע התלוננו נגדה חברותיה. האשה בת ה-35, שהופיעה במשך הישרי בות הראשונות במיינסקי ג'ינס הדויים ותסרוקת פרועה, הגיעה ליישבה המסכמת, כאילו יצאה ממכון יופי - פניה היו מאפורות בעדינות, שעה קוצץ ונצבע אדום, והיא היתה לבושה חליפה אופנתית. הן העידו נגדי בגלל שלא רציתי להשי- תתף איתן ברעיון לסלק זונות חדשות מהמקום. למה אז לא העידו נגדי ופיתאום היום, כשאני מזדקנת, התלוננו? האם פית- אום נעשיתי אלימה? תמיד היו מריבות ברחוב הירקון, יכול להיות שפעם משהי פגעה בי ואני החזרתי לה? פרידה הכחישה שסחטה כספים מרבע עדותיהכביעה ור טענה כי רק אחת מהן נתנה לבתה דמי-כיס.

לא עזר גם מיכתבה המרגש של הבת, שבו כתבה: "בחזיתי בדרך בלתי שיגרתית זו לומר את אשר על ליבי, זו הפעם הראשונה בחיי שאמי מופיעה בבית-מיש- פט. קשה לי הדבר כיפילים כשמדובר בי מישפטה של אמי שלי, של האדם אשר הקדיש את כל חייו לסייע לי להגיע לאן שאני היום... משחר ילדותי חונכתי להיות זקקה ולארך כל הדרך עמדה אמי לצדי. היא היתה בשבילי הכל ולמרות כל חסרו- נותיה היא היתה ובשאר אמי שלי... אני לא יודעת איך אוכל לעמוד בפני חברות אם ייגור על אמי להיות מאחרי סוגר ובריה... אגא, החזר את אמי הביתה, תטיל עליה כל עונש שיראה בעיניך על תנאי, ואני מבטיחה לעשות את כל מה שביכולתי כדי לסייע לה להתגבר".

השופט החליט, הוא הרשיע את פרידה בסחיטת עריות אלפי לירות מהזונות, במשך שלוש שנים, תוך איומים, תמורת זכותו לעסוק בזנות במקום. לאור העבירות הקודמות שלה, הטיל עליה 30 חודשי מאסר, מהם, שנה בפועל והשאר על תנאי. כמירכנ הטיל על פרידה בסון קנס בסך 15 אלף לירות או ריצוי ארבעה חודשי מאסר נוספים, כך הסתיימה פרשה נוספת של סחיטות ברחוב הירקון.

נשבעת דווקא על התנ"ך. היא סיפרה, כי בשבת האמור היתה עם שאל פורת, המכונה שלגראם, בכיכר דיונגוף, עימם היו עוד כארבעה מחברי התנועה ששרו שירים המהללים את שמו של האלוהים. השופט: "איזה אלוהים?"

הנערה: "קרישנה". השופט: "האם התפילות נאמרו ברוח התפילות של ישראל?"

הנערה: "אינני זוכרת אם נאמרו ברוח התפילות של ישראל או לא". היא המשיכה וסיפרה: "אחריכך עמדנו אני ושאלו רי שוחחנו. אני חילקתי לפניכן אוכל צימי חנוני, לא ראיתי אף אחד שחילק או מכר פרחים במקום. היתה לנו סלסלה של פרי חים, אבל אף אחד לא נגע בה". השופט (בהתענינות): "לא הלכת ל- עבודה באותו יום?"

הנערה: "באותה תקופה עוד לא עבדתי". לדבריה, בזמן שדיברה עם שאלו ניגש אליהם אדם לא מוכר וביקש ממנו לתת את תעודת-הזהות שלו. שאלו סרב בטענה שאינו מכיר אותו: "הוא אמר לי, מי אתה שאזדהה בפניך". סיפרה, אחרי כעשר דקות הוציא האדם תעודת-פקח ור לקח עימו את שאלו למכונית.

מהי המאה? אחרי שסיימה את עדו- תה נראה השופט מהורהר: "האם את נוהה אחרי הרעיונות שמפיץ שאלו?" שאל את העדה, "שאלו לא מפיץ את הרעיונות, אני קוראת אותם בכתובים". השיבה לו הצעירה בביטחון, "מי תירגם את הכתו- בים?" שאל השופט, "והיכן?" "אני יכולה רק להגיד לך מי תירגם אותם", השיבה. עדת ההגנה השנייה היתה דורית ראובני (26), נשואה, עובדת כעוזרת במשקיבית, היא חזרה על גירסתה של חברתה לגבי המאורע. השופט גילה התעניינות מיוחדת לגבי סוג המאכלים שהוגשו לציבור באותו זמן, "אם היא אמרה שזה אוכל צימחוני, שאל, "או איך את מזכירה שיש שם חמאה? חמאה זה חלבון מהחי", קבע ב- גאוה. על כך ענתה לו דורית, כי המדובר בחומרים טיבעיים שלא הושחתו על-ידי המדוד, או שאינם סינתטיים. אז פרץ ויכוח שכלל את כבוד השופט, הנאשם, התובע רובין שלמה והעדויות, על השאלה מהם חומרים טיבעיים ומהם חומרים סינתטיים. "הבנתי?" קבע לבסוף השופט בשביעות רצון, "חמאה שעשויה מחלב של פרה, שניזונה מדשא, שלא גדל על-ידי זבל כימי היא פחות סינתטית". "או, קיי", הסי- כימה העדה והתכוונה להמשיך, כאן עצר אותה השופט והסביר לה, כי עליה להשי- תמש אך ורק במלים עבריות שכן פירושו של או, קיי, כאשר הופכים אותו לקיי,או, הוא נוק אווט, את מתכוונת להגיד לי שאת רוצה לתת לי נוק אווט? לא? אז אל תחצפי".

מותר להאמין, כאשר סיימה העדה את דבריה, ביקש ממנה השופט להשאר על דוכן העדים. הוא התחיל לשאול אותה שאלות על משמעות התנועה והורה למור- כירתו לרשום את הדברים. "כדי להגיע לשלמות רוחנית", גילתה דורית, "צריך ללמוד יוגה ומדיטציה, לעבור הסתיות, ל- היוזן בתורה מסוימת, ולהשתמש במצוות מאד חמורות של יושר והגינות, כנות ו- אהבה ואי אלימות... הנשמה היא מושלמת, אבל הגוף איננו מושלם, כי הוא סובל ממצלות וממוות ועל כן יש לטהר את הגוף".

השופט אורן נראה שוב מהורהר, הסי- את מישקפיו וניקה אותם, אחריכך פנה אל התובע, "שמענו היום הרבה דברים, מהבחינה הציבורית קשה לי להעלות על הדעת כמה דברים. אם קיבוץ כזה של אנשים יכול להאמין בזה שהוא מאמין, והרי להאמין מותר במדינה הזאת, יש הרבה דרכים להגיע לשלימות, אם הנאשם יבטיח שלעולם לא ימכור פרחים או אולי..."

כאן קטע אותו התובע: "כדי להגשים מטרה מסוימת בימינו חייבים להגיע גם לאמצעים, בלי אמצעים אי אפשר לעשות שום דבר, כשאני הייתי באצ"ל גם אני עסקתי בגיוס כספים בכל מיני אמצעים, אילו היתה לי אמונה בהארי קרישנה, גם אני הייתי עושה נמיטב יכולתי לצרף אלי המונים, אבל כדי להגיע לזה צריך אמצעים, אני בטוח שהם מוכרים פרחים כדי להתקיים וזה בניגוד לחוק".

השופט: "אז מדוע אם הוא יתחייב לא

(המשך בעמוד 49)